

Amollar llast

Un relat de: [Ivan Bonache](#)

Es van enlairar a la vida amb el somriure dels inconscients, meravellats per la immensitat de l'horitzó i la fragilitat del matí.

Pujar va ser fàcil, però van entendre, potser massa tard, que no tenien el control: anaven allà on volia el vent.

Però tot era tan bonic! Com despertar si ni tan sols ets conscient de que estàs somiant?

A mig camí d'enlloc van començar a perdre alçada i el cel es va enfosquir. Ell es va enfadar, com sempre, i ella, sense dir res, va obrir la bossa i va començar a llançar al buit les fotografies d'aquells anys compartits, les avorrides tardes de diumenge, les nits d'indiferència i aquelles banyes que ell li va posar amb una companya de feina. Però continuaven caient.

Es van desfer de la geometria dels petons, de la química sexual, de la irracionalitat de l'amor, de la complicitat dels somnis compartits i de les contradiccions consentides. Tot allò que els hi havia fet nosa durant tants anys va anar caient al buit, però continuaven perdent alçada.

Llavors es van mirar l'un a l'altre com no ho havien fet des de feia massa temps i, agafats de la mà, van saltar precipitant-se a l'abisme de l'oblit fent-se cada cop més petits, petits, petits, fins a convertir-se en un punt i final i desaparèixer per sempre.